

หวานนักเมื่อรักหวานคืน

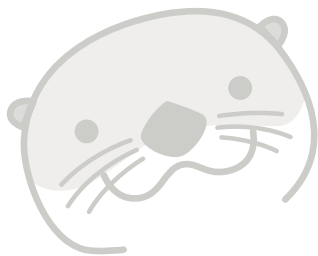
The Sweet Love Story

จ้าวเหียนเหียน

เขียน

Huang Liyuan

แปล

สำนักพิมพ์อรุณ
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

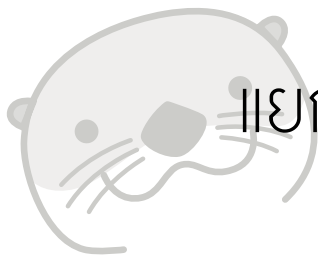
คำนำสำนักพิมพ์

นับเป็นเล่มที่ 3 แล้วสำหรับนิยายรักแฝงอารมณ์ขันของจ้าวเฉียนเฉียน กับ หวานนักเมื่อรักหวานคืน เรื่องราวหวาน ๆ ของความรักที่หวานกลับสู้บท เริ่มต้นของหนุ่มเศรษฐศาสตร์สายทู่เท ที่พยายามตามง้อสาวเอกภาษาจีน ปากร้ายขี้มโนให้กลับมาคืนดีอีกครั้ง หลังจากที่เขาจากเธอไปสองครั้ง ฟังดู เป็นบทพิสูจน์ความรักที่ (เหมือนจะ) “ดราม่า” แต่ “ดราม่า” แบบฉบับ จ้าวเฉียนเฉียนนั้นดีต่อใจ ไม่หนักอารมณ์ และรับประกันได้ว่าจ้าวพันใจ กับใจเสี่ยวจะเป็นอีกหนึ่งคู่ที่ขึ้นแท่นในดวงใจผู้อ่าน อ่านจบแล้ว ถ้ายัง “ฟิน” ไม่พอ ก็มีให้รอติดตามเวอร์ชันซีรีส์ที่กำลังจะออกฉายทาง WeTV เร็ว ๆ นี้ ด้วย เรียกได้ว่าผู้อ่านแนวรักสายก๊ากก็เฮฮา และแฟนนิยายจ้าวเฉียนเฉียน ไม่ควรพลาดเด็ดขาด ขอให้ชุ่มชื่นหัวใจกันถ้วนหน้านะคะ

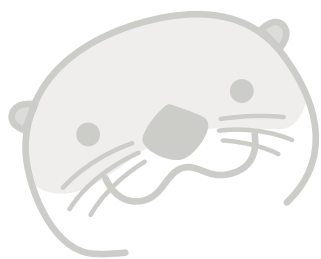
สำนักพิมพ์อรุณ

มีนาคม 2563

“ความรักของเราคือ...
มือเธอวางอยู่บนมือฉัน
จะไม่มีวัน
แยกจากกันอีก!”

love

ທດສະວັດ

“ภาษาจีนกลาง” มีอะไรให้สอบนักศึกษา ก็แค่พูดไม่ใช่เหรอ แค่อ่านออกก็ได้แล้วนี่ เธอว่าภาษาจีนกลางจะมีสำเนียงก่วงตง สำเนียงไต้หวัน ไม่ได้รู้ไง ฉันนะดูหนังฮ่องกงไต้หวันมาตั้งแต่เล็กยันโต ภาษาจีนกลางของฉัน ก็ไม่มีสำเนียงก่วงตงหรือไต้หวันนะ หรือว่าจะมีสำเนียงตงเป่ย¹ กันนะ อ้าก... ฉันจะบ้าตาย!” โจวเสี่ยวเดินบ่นมาตลอดทาง

รুমเมทที่อยู่ข้าง ๆ ออกดลอกตาใส่ไม่ได้ “เธอบ่นมาตลอดทางแล้วนะ พอได้แล้วมั้ง” เนื่องจากรুমเมทเป็นคนตัวสูงมาก แกรมชื่อของเธอมีย่อว่า “ลู่”² ดังนั้นจึงมีชื่อเรียกเล่น ๆ ว่าเสี่ยวลู่³

“ยังไม่พอ ภาษาจีนสำหรับคนต่างชาติเนี่ย ถ้าฉันจะสอนภาษาจีนให้คนต่างชาติสักคนต้องเรียนถึงปริญญาเอกเชียวนะ! แต่ไม่เห็นว่าคุณต่างชาติที่มาสอนภาษาอังกฤษพวกเราต้องเรียนถึงปริญญาเอกเลย...นี่ ทำไมหยุดเดินล่ะ”

โจวเสี่ยวเงยหน้ามองเสี่ยวลู่ ส่วนสูงของอีกคนทำให้รู้สึกหงุดหงิด เธอ

¹ หมายถึงสำเนียงจีนทางแถบตะวันออกเฉียงเหนือของจีน ซึ่งก็คือสำเนียงที่ใกล้เคียงกับสำเนียงเป่ย์จิงมากที่สุด มีการม้วนลิ้นท้ายคำเยอะมาก

² “ลู่” (璐) แปลว่า หยกงาม

³ “เสี่ยวลู่” (小鹿) แปลว่า “กวางน้อย” เป็นการใช้คำว่า “เสี่ยว” (小) ที่แปลว่าเล็ก มาล้อเรียกอย่างเอ็นดู และใช้คำว่า “ลู่” ที่แปลว่ากวาง และเป็นคำพ้องเสียงกับอักษร “ลู่” ที่แปลว่าหยกงาม เนื่องจากกวางมีรูปร่างชะลูด เก้งก้าง

พูดจนเจ็บคอหมดแล้ว จากนั้นก็มองไปตามทิศทางสายตา...ฟ้าผ่ากลางวันแสกๆ
น่าจะใช้คำนี้ได้ละมัง

จ้าวฟันโจว นายยังกล้าไพล่หัวมาอยู่ตรงหน้าฉันอีกหรือ พอกันที!

เสี่ยวลู่หนีวหน้า ก็มองมือของโจวเสี่ยวที่เดิมจับมือเธออยู่...มือนั้น
ค่อยๆ บีบแน่นขึ้นเรื่อยๆ จนเริ่มซีด คุณขา คนที่มีความแค้นกับเธอคือเขา
ไม่ใช่ฉันนะ

“คุยกันหน่อยได้มั๊ย” จ้าวฟันโจวพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย

มือของโจวเสี่ยวกำแน่นยิ่งขึ้นอีก เธอเดินผ่านจ้าวฟันโจวไปโดยไม่พูดอะไร
สักคำ รวากับเดินผ่านถึงขยะข้างทาง เสี่ยวลู่แทบจะถูกเธอลากให้เดินมาด้วย
ตัวก็เล็กๆ แต่แรงไม่เล็กเลยจริงๆ

จ้าวฟันโจวมองบัตรผู้เข้าชมในมือพวกเธอ เห็นที่เดิมจะก้าวตามหยุด
ชะงัก ได้ หลบฉันทได้แค่ชั่วคราวเท่านั้นแหละ หลบไม่ได้ตลอดไปหรอก

ในห้องสอบ เสี่ยวลู่มองโจวเสี่ยวที่เจียบผิดปกติด้วยความระแวงตระวัง
“เธอโอเคมั๊ย”

โจวเสี่ยวมองเธอด้วยสีหน้าใสซื่อ “โอเคอะไรเธอ”

เสี่ยวลู่ไม่พูดอะไรอีก ทำเป็นไ้

หลังจากสอบภาษาจีนกลางออกมา โจวเสี่ยวก็บอกว่าจะไปหอสมุด ทางที่
ไปหอสมุดอยู่ที่ทิศทางตรงกันข้ามกับห้องสอบที่เพิ่งออกมา เสี่ยวลู่ไม่ได้พูดอะไร
เพราะรู้ดีอยู่แล้ว

ตอนที่ออกมาจากหอสมุด ฟ้าก็ใกล้มืดแล้ว พวกเธอเดินกลับหอพัก
ไปเอาบัตรอาหาร⁴ เพื่อกินข้าว มือของโจวเสี่ยวจับมือเสี่ยวลู่แน่นมาตลอดทาง
ทั้งยังสั่นเล็กน้อย พอมาถึงหอพัก โจวเสี่ยวก็ถอนหายใจ ไม่รู้ว่าเธอโล่งใจ
หรือผิดหวังกันแน่

⁴ตามโรงเรียนมัธยม มหาวิทยาลัย และองค์กรหรือโรงงานใหญ่ๆ ในประเทศจีน นิยมใช้บัตรเติมเงิน
สำหรับซื้ออาหารในโรงอาหารหรือจุดขายอาหารที่กำหนดไว้สำหรับสถานที่นั้นๆ เพื่อความสะดวก

หลังจากเอาบัตรอาหาร พวกเธอก็รีบลงไปชั้นล่างเพราะใกล้จะได้เวลาเลิกเรียน ถึงตอนนั้นคนจะแน่นโรงอาหารจนยิ่งกว่าน้ำแทรกเข้าไปไม่ได้เสียอีก แต่ก็ทำให้พวกนักศึกษาได้เห็นถึงข้อดีของการวางแผนรอบคอบ

พอพวกเธอลงมาก็เห็นจ้าวฟั่นโจว เขากำลังยืนฟังเส้า สีหน้าเรียบเฉยราวกับรูปสลักหิน

“ไปกินข้าวด้วยกันมั๊ย” เขามองตรงไปที่โจวเสี่ยว

จู่ๆ สำเนียงจีนกลางดีจริง ๆ โจวเสี่ยวที่เพิ่งสอบวิชาภาษาจีนกลางเสร็จ ไม่อยากได้ยินสำเนียงจีนกลางที่เบะทุกคำ โดยเฉพาะจากปากเขา เธอต้องเสียวลู่เดินผ่านเขาไป ผ่านถึงขยะถังที่สองของวันนี้

เขาไม่ได้พูดอะไรอีก คอยตามหลังเธอไปเงียบๆ โจวเสี่ยวรู้สึกได้ว่าเขาตามหลังเธอมาตลอด ไม่ไกลแต่ก็ไม่ใกล้ ห่างประมาณสองเมตร *เขาคิดว่ากำลังต่อแถวที่ธนาคารอยู่หรือไง*

ตอนกินข้าวเขาก็นั่งถัดจากเธอ เธออยากเปลี่ยนที่ แต่พอคิด ๆ ดูก็ไม่เปลี่ยนดีกว่า

หลังจากกินข้าวเสร็จท่ามกลางความเงียบ จ้าวฟั่นโจวก็เดินตามพวกเธอมาจนถึงชั้นล่างอาคารหอพักนักศึกษาหญิง ตอนที่พวกเธอกำลังจะขึ้นไปข้างบน เขาก็พูดขึ้นว่า “โจวเสี่ยว เรามาคุยกันเถอะ”

ผีเท้าของโจวเสี่ยวชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เดินขึ้นชั้นบนโดยไม่หันกลับไปมอง

“จะไม่คุยกับเขาจริงๆ เหรอ” เสียวลู่อดถามไม่ได้

“มีอะไรให้น่าคุย ว่างครั้งเดียวก็พอแล้ว อีกร้อย...” โจวเสี่ยวทำหน้าที่เจ้าเล่ห์ “ฉันฉลาดขนาดนี้ อันที่จริงตอนนั้นเพราะโดนผีเข้านะ ก็เลยพลาดไป”

เสียวลู่กลอกตา ช่างเถอะ ใครทำคนนั้นก็รับแล้วกัน

โจวเสี่ยวเก็บเสื้อผ้าวัยที่ระเบียง สายตาเลื่อนไปยังชั้นล่างเป็นครั้งคราว

เขายังอยู่

เสียวลู่กำลังคุยโทรศัพท์กับแฟน ได้ยินเสียงขาดๆ หายๆ “ไม่เอาอะ...

น่าเกลียดออก ใครจะไปเรียก...อืม ฉันนายเรียกก่อนสิ...ก็ได้...” เสียงเบาลงแล้ว แต่ยังได้ยินเสียงพูดว่า “สามี” เบาๆ โฉวเสียวทำท่าจะอ้วกทันที ต่อมาก็หัวเราะระหว่างคู่รักก็มีโลกเล็กๆ ที่สดใสพรั่งพร้อมแบบนี้แหละ แต่คนรอบข้างที่ถูกสายตาแสงเข้าใส่โดยบังเอิญ ถ้าจะรู้สึกอยากตายก็ไม่แปลก

เมื่อก่อนโฉวเสียวก็เคยอ้วกกับจ้าวฟันโจวแบบนี้เหมือนกัน “นี่ แฟนเสียวลู่เรียกเสียวลู่ว่าภรรยา ทำไมนายถึงเอาแต่เรียกชื่อฉันพร้อมแซ่ล่ะ”

จ้าวฟันโจวเงยหน้าจากหนังสือขึ้นมามองเธอแวบหนึ่ง สีหน้าเหมือนจะพูดว่า *ซี้เกียจจะสนเธอแล้ว* จากนั้นก็หันหน้าอ่านหนังสือต่อ

“นี่ ทำไมนายไม่สนใจฉันเลย...นี่...นายจะไว้มารยาทเกินไปแล้วนะ...นี่...” วาพลางดึงแขนเสื้อเขาไปด้วย

เขาถูกเธอก่อกวนจึงพูดอย่างหงุดหงิด “ขนาดเธอยังเรียกฉันว่า ‘นี่’ เลยไม่ใช่เธอ”

อย่างนี้นี่เอง...ที่แท้ก็มีคนกำลังคิดเล็กคิดน้อยอยู่ “ก็ได้ แล้วนายอยากให้ฉันเรียกนายว่าอะไร”

จ้าวฟันโจวเพียงจ้องเธอนิ่งๆ

เธอทำหน้าใสชื่อ “ฉันฉันเรียกนายว่า ‘ภัสตา’ เอามั้ย อย่างน้อยก็โบราณกว่าสามี”

จ้าวฟันโจวเอือม “ฉันไม่เรียกเธอว่า ‘ภรรยา’ หรอกนะ”

“ฉันเรียกภรรยา คนรัก ไม่นั่นก็รัก เบบี ดาร์ลิงก็ได้”

“เรียกเธอว่า ‘ภรรยาผู้น้อย’ เอามั้ย”

น่าเบื่อชะมัด คนบางคนก็ชอบทำเป็นเท่ เก๊กหน้าหนึ่ง ทำหน้าเป็นขอมบีชะเหลือเกิน

ได้! ฉันจะคอยดูว่านายจะแก้งทำได้อีกนานแค่ไหน โฉวเสียวขยับเข้าไปใกล้แล้วเอาหน้าถูไถกับไหล่เขา “คุณสามี...ที่รัก...สามี...สามีขา”

มีคนหูแดงแล้ว ต่อมาก็คอ จากนั้นก็หน้า...กวนกง⁵ หลอมออกมาได้ด้วย

⁵ หมายถึง กวนอวี่ หรือกวนจู ถูกบรรยายว่าเป็นนักรบที่มีใบหน้าแดง

วิธีนี้เอง

อยู่ๆ จ้าวฟันโจวก็หันหน้ามาทันที โจวเสี่ยวรู้สึกอุ่นที่ริมฝีปาก พอได้สติกลับคืนมา เขาก็หันหน้าหนีไปแล้ว อ่านหนังสือต่ออย่างไม่รู้ไม้อี้อ ย่ำย่ำมาก ตอนนี้นักกวางเปลี่ยนคนมาแทนแล้ว

...

“อิม เรียบร้อย ฉันกินแล้วละ บ๊ายบาย” เสียงบอกวางสายของเสี่ยวลู่ ดึงโจวเสี่ยวกลับมาสู่โลกแห่งความจริง เธอชมความอยากที่จะมองลงไปข้างล่าง แล้วรีบเก็บเสื้อผ้าเข้าห้องทันที

ตลอดหนึ่งสัปดาห์ที่ตามมา จ้าวฟันโจวโผล่หน้ามาให้เห็นเป็นครั้งคราว คอยเดินตามหลังโจวเสี่ยวเงิบๆ เป็นวิญญานตามติดอย่างสมบูรณ์แบบ

เที่ยงวันอาทิตย์ โจวเสี่ยวหลับจนถึงเที่ยงกว่าจะลงมาซื้อข้าวกลางวันกิน เธอเป็นคนนอนขี้เซามาก รวบรวมว่าร่างกายมีสวิตช์เปิดปิด นี่จะนอนก็แค่ปิดสวิตช์ เมื่อก่อนจ้าวฟันโจวมักหัวเราะบอกว่าเธอเหมือนโดราเอมอน มีหางเป็นสวิตช์เปิดปิด พอปิดแล้วก็นอนได้ ทำไมฉันคิดถึงเขามากแล้วนะ วันนี้ทั้งวันยังไม่เห็นเขาเลย เมื่อวานมีลมหนาว แดดยังหนาวมากด้วย เธอเห็นเขายืนอยู่ข้างล่างใส่แค่เสื้อสเวตเตอร์บางๆ ตัวเดียวเท่านั้นเอง...

กลับมาถึงหอพัก มือถือก็ดังพอดี โจวเสี่ยวเหลือบมองก็พบว่าเบอร์ที่ไม่รู้จัก จึงสงสัยว่าจะรับดีหรือไม่ดี

ความจริงสมัยอยู่ปีหนึ่ง เธอเคยถูกคนบ้าคนหนึ่งโทร. ก่อกวนจนผวาเขาโทร.หาเธอไม่หยุด เอาแต่พูดว่า “ฉันผิดไปแล้ว ยกโทษให้ฉันเถอะ” ไม่ว่าจะทำอะไรอย่างไรเขาก็ไม่ฟัง ทั้งยังเอาแต่พูดว่า “ฉันจำเสียงเธอได้ เธออย่ามาหลอกฉันเลย ฉันรู้แล้วว่าฉันผิด” แปลกชะมัด ถ้าเป็นคนน่ารักมากขนาดนั้นจริง ทำไมแม้แต่เสียงก็ยังจำผิด ตอนแรกเธอสงสัยเขาและคอยอธิบายให้เขาเข้าใจ แต่พอตอนหลังก็ใช้ภาษาถิ่นด่าเขาตลอด หลังจากนั้นเธอก็บันทึกเบอร์ของเขาไว้ว่า “ห้ามรับ” มีครั้งหนึ่งเธอเพิ่งอาบน้ำเสร็จออกมาเห็นว่ามิสสายไม่ได้รับจาก “ห้ามรับ” ยี่สิบกว่าสาย และข้อความที่ไม่รู้ว่าพูดอะไร

อีกหลายสิบข้อความ ครั้งหนึ่งตอนที่เธออยู่กับจ้าวฟันโจว อยู่ๆ มือถือก็ดัง หน้าจอก็แสดงว่า “ห้ามรับ” ตลอด เธอยิ้มอย่างกระอักกระอ่วน จากนั้นก็ตัดสายทิ้ง จ้าวฟันโจวมองเธอด้วยความสงสัย “เธอคงไม่ได้ทำตัวเป็นดอกชิงแดง ออกนอกกำแพง⁶ หรอกนะ”

“ฉันก็อยากอยู่หรอกนะ แต่ช่วงนี้ยังไม่ได้ฝึกปิ่นก่าแพงเลย”

“ระวังฉันจะหักขาเธอ”

“นายทำไม่ลงหรอก”

“จะลองดูมัยละ”

...

เสียงเรียกเข้าเงียบไปแล้ว โจวเสี่ยวยักไหล่ ดีเหมือนกัน จะได้ไม่ต้อง กลุ่มว่าจะรับหรือไม่รับ แต่ต่อมาเสียงข้อความก็ดังขึ้นอีก โจวเสี่ยวจึงเปิดอ่าน ‘ฉันเป็นหวัด มีไข้ ซ้อยามาให้หน่อย จ้าวฟันโจว’

อ่า โลกนี้มีคนทุกรูปแบบจริงๆ เป็นหวัดก็ดี ปล่อยให้เขาทำแก็ดต่อไป นั้นแหละ! อย่าไปสนใจเขา...อย่าไปสนใจเขา...อย่าไปสนใจเขา

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป โจวเสี่ยวนอนบนเตียงมองฝ้าเพดานอยู่นาน สุดท้ายก็ทนไม่ได้ ลุกขึ้นนั่ง หยิบมือถือขึ้นมาแล้วพิมพ์ตอบ ‘นายอยู่ไหน’

หลังจากนั้นครึ่งชั่วโมง เธอก็ถอยายืนอยู่ด้านหน้าเขตพื้นที่พักอาศัย⁷ สุดหรรเทอะ คนมีเงินก็เพี้ยนแบบนี้แหละ

⁶ เป็นสำนวน หมายถึง หญิงสาววัยแรกรุ่นที่อยากมีคู่ พยายามเสนอตัว ทำตัวให้สะกดตา เพื่อเรียกร้องความสนใจจากเพศตรงข้าม อีกความหมายหนึ่งคือ หญิงที่มีคู่แล้วทำตัวไม่สำรวม คบชู้สาวหรือนอกใจ

⁷ “เสี่ยววชี” (Microdistrict) คือเขตพื้นที่พักอาศัยที่จัดสรรโดยรัฐบาล เริ่มมีขึ้นครั้งแรกในสหภาพโซเวียต (รัสเซียเก่า) ในประเทศจีนเริ่มมีขึ้นครั้งแรกในคริสต์ทศวรรษ 1980 มีลักษณะคล้ายคลึงกับแนวคิดพื้นที่พักอาศัยของสหภาพโซเวียตเดิม กล่าวคือ ภายในพื้นที่นี้จะประกอบด้วยที่พักอาศัย โรงเรียน ร้านค้า สิ่งอำนวยความสะดวกด้านความบันเทิง และพื้นที่สีเขียว การจัดสรรพื้นที่เช่นนี้ช่วยสร้างความรู้สึกของความเป็นชุมชนในหมู่ผู้พักอาศัย อย่างไรก็ตาม หลังจากที่เศรษฐกิจเปิดกว้าง และการปรับปรุงด้านอสังหาริมทรัพย์พัฒนาขึ้น พื้นที่จัดสรรในลักษณะนี้ก็ถูกสร้างและพัฒนาขึ้นมาในหลายระดับ มีความแตกต่างด้านความหรูหรา ระบบการรักษาความปลอดภัย และบริการต่างๆ ผู้พักอาศัยมีกรรมสิทธิ์ในอพาร์ทเมนต์ของตนเอง และเขตพื้นที่พักอาศัยหรือ “เสี่ยววชี” เหล่านี้ก็มีจะมีรั้วรอบขอบชิด มีประตูทางเข้าที่มีการรักษาความปลอดภัย

เธอเดินเข้าลิฟต์ ออกจากลิฟต์ และไปยืนตรงหน้าประตู เริ่มรู้สึกกลุ่ม
ขึ้นมากอีกครั้ง จะมาทำไมกันนะ เขาจะเป็นหรือตายก็ไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย
ใช่ๆ กลับดีกว่า!

ขณะที่กำลังจะหันหลังกลับไปกดลิฟต์นั่นเอง ประตูก็เปิดพลั่ว จ้าวฟันโจว
ยืนฟังประตู สีหน้าค่อนข้างซีด “เข้ามาสิ” เสียงของเขาแทบเล็กน้อย ดูท่าว่า
จะไม่สบายจริงๆ

โจวเสี่ยวยืนย่ำให้เขา แต่เขาไม่ได้ยื่นมือออกมาจับ “เข้ามาก่อนได้มั๊ย”

ฟังผิดรีบล่าเหี้ย ทำไมต้องทำเสียงระมัดระวังอะไรขนาดนั้น เธอเดินผ่าน
เขาเข้าประตูไปแล้ววางยาไว้บนโต๊ะ เธอรู้ว่าสายตาของเขามองตามเธอตลอด
ดังนั้นจึงถอนหายใจแล้วพูดว่า “กินยา” นี่คือคำแรกที่เธอพูดกับเขาหลังจาก
ที่หวนกลับมาเจอกันอีกครั้ง

“ได้” เสียงของเขามีความลึกลับอย่างปิดไม่อยู่

แค่กินยามีอะไรให้น่าดีใจนักหนา ที่!

หลังจากกินยาเสร็จแล้ว เขาก็มองเธออย่างทึ่งเชอ เมื่อก่อนเธอไม่เคย
เห็นเขามีท่าทางแบบนี้เลย เชอพอได้แล้วมั้ง ดูเหมือนการกินยาแก้หัวดมาก ๆ
ก็ทำให้คนเป็นแอ่ได้

“มองอะไร! ไม่เคยเห็นคนสวยรีง ไปนอน”

“ไม่เอา” โวะ ยังจะมาดื้อด้านอีก

“ถ้านายไม่ไปนอน ฉันฉันกลับละ”

“ถึงฉันไปนอน เธอก็กลับอยู่ดี”

“ถ้านายไปนอน ฉันจะไม่กลับ”

เขามองเธอนิ่งๆ ครู่หนึ่ง จากนั้นก็พูดว่า “งั้นถ้าฉันตื่นมาเธอต้องฟัง
ฉันอธิบายนะ” คนเรียนเศรษฐศาสตร์แน่นอนว่าเจ้าเล่ห์ ลูกไม้จกฉวยโอกาส
แบบนี้เชื่อว่าทุกคนจะทำได้ซ้ำของ

“ได้”

โจวเสี่ยวเคาะประตูเบา ๆ ยืนอยู่หน้าเตียงมองเขาเงิบ ๆ...เนื่องจากกินยาไปแล้ว เขาจึงนอนหลับสนิทมาก ผอมไปนิด เพราะป่วยอยู่ หน้าก็เลยค่อนข้างซีด ขนตายาวมาก มุมปากเหมือนจะยิ้มก็ไม่ยิ้มอยู่ตลอด... จู้ ๆ ๆ...หมอนี่หน้าตาดีจริง ๆ คิดถึงตอนนั้นที่ฉันเอาแต่ลุ่มหลงในความหล่อของเขาเลย

จำได้ว่าครั้งหนึ่งตอนที่อยู่หอสมุด จ้าวฟันโจวกำลังอ่านหนังสืออย่างตั้งใจ โจวเสี่ยวเองก็จ้องเขาอย่างตั้งใจเช่นกัน ตาของเขาสวยมาก ไม่เล็กไม่ใหญ่ แวตาสีแจ่มมาก จมูกก็โด่งมาก ปากก็เช็กซี่มาก โจวเสี่ยวรู้สึกว่ายิ่งมองก็ยิ่งน้ำลายไหล

“นี่ แม่นายคลอดนายมายังไงถึงได้หน้าตาหล่อขนาดนี้”

“ยังไงก็ไม่เหมือนที่แม่เธอคลอดเธอก็แล้วกัน” นี่เป็นคำด่าแบบไม่หยาบอย่างที่เขาวางกันใช้มัย

“ปากนายนี่พิษสงร้ายนักนะ”

“เธอก็โดนไปตั้งหลายทีแล้ว ยังไม่เห็นจะถูกพิษตายนี่”

“นี่กำลังเล่นมุกกับฉันใช่มัย”

“...เธอช่วยเงียบสักสองวิได้มัย”

“ก็ใครใช้ให้นายหล่อขนาดนี้ล่ะ”

“...”

“นายต้องรักษาหน้าของนายเอาไว้ให้ดี ถ้าเสียโฉมขึ้นมาละก็ ฉันจะไม่เอนายแล้ว”

“...”

ในหัวโจวเสี่ยวที่ยืนอยู่ข้างเตียงเวลานี้ มีสองเสียงกำลังเถียงกัน

“เธอจะฟังเขาอธิบายจริง ๆ เหมอ คำพูดเขามีอานุภาพเกลี้ยกล่อมขนาดไหน เธอก็น่าจะรู้”

“แต่ถ้าไม่ฟังก็ต้องยึดเยื้อแบบนี้ต่อไปนะ”

“งั้นถ้าฟังแล้วเธอจะยกโทษให้เขามัย”

‘ก็ไม่แน’

‘เธออยากยกโทษให้เขาอยู่แล้วนี่ เธอลืมตอนที่เธอร้องให้ที่สนามบิณฑโกนเรียกเขาไม่ให้ไปแล้วหรือ เขาจากไปโดยไม่หันกลับมามองด้วยซ้ำ จำไม่ได้หรือ?’

‘แต่เขาอาจมีเรื่องลำบากใจก็ได้สิน่า’

‘ลำบากใจ? คิดว่าตัวเองกำลังเล่นละครน้ำเน่าอยู่หรือไง จะให้เขาเป็นพวกโรคมะเร็งแล้วไปรักษาตัวที่เมืองนอกแบบนั้นหรือ’

‘อาจเป็นเรื่องจริงก็ได้สินี่’

‘ได้ แล้วจ๋าอีจูนที่ขึ้นเครื่องไปกับเขาละ’

ศรน้ำ ลูกธนูยิง ฟิ้ว ปักกลางใจพอดี

โจวเสี่ยวจิ้งหันหน้าไปที่กำลังหลับสนิท ทันใดนั้นก็รู้สึกเดือดพล่านขึ้นมา เธอโน้มตัวลงไปทักหน้าเขาอย่างแรงพลางพูดว่า “นายลุกขึ้นมาเดี๋ยวนี้เลยนะ!”

“อืม...” จ้าวฟันโจวลุกขึ้นนั่ง นิ้วหน้าเล็กน้อย ดวงตาหรีบรีบครึ่งหนึ่ง ผมงกระเซิง ถ้าไม่ใช่กำลังโมโห โจวเสี่ยวอยากจะลูบหัวเขาแล้วบอกว่านายน่ารักจริงๆ

“ไหนนายบอกว่าจะอธิบายไป พุดมาตอนนี้เลย พุดจบ ฉันจะได้กลับ”

ดวงตาของจ้าวฟันโจวที่จ้องเยียวอยู่ต้นทันที “เรายังไม่ได้เลิกกันนะ”

“นายท่านเจ้าคะ คุณนี่ชอบล้อเล่นนะคะ เราเลิกกันมาแปดเดือนสิบสามวันแล้วค่ะ”

“เธอนับด้วยหรือ”

“เอ๋? อืม...” โจวเสี่ยวหน้าแดง รู้ยังไม่น่าปากพล่อยเลย เธอคิดว่าการเจาะจงตัวเลขไปแบบนี้ ฟังแล้วค่อนข้างทรงพลัง

“ฉันไม่เคยพุดสักคำว่าจะเลิก” เขายิ้ม

โจวเสี่ยวเห็นเขายิ้มแล้วก็จูนขึ้นมาทันที “นายไม่ได้พุด ก็แค่อู๋ๆ นายหนีตามผู้หญิงคนหนึ่งไปครึ่งปีโดยไม่บอกไม่กล่าวเท่านั้นเอง”

เขานั่งดี ๆ เอื้อมมือไปดึงตัวเธอ แต่เธอเบี่ยงหลบ

“อีจูนเป็นเพื่อนบ้านฉัน เธอก็รู้สินี่”

“ฉันไม่รู้ ฉันไม่รู้อะไรทั้งนั้นแหละ ฉันไม่รู้่านายไปประเทศไหน ไม่รู้่านายไปทำอะไร ไม่รู้่านายทำอะไรถึงไปกับเธอ ไม่รู้่านายจะกลับมาเมื่อไหร่ ไม่รู้่านายจะกลับมาอีก ไม่รู้่านายทำอะไรไม่บอกอะไรฉันเลย...” เธอคิดว่าตัวเองจะไม่ร้องไห้ คิดว่าน้ำตาของตัวเองหมดไปตั้งแต่วันนั้นแล้ว

“ขอโทษ” จ้าวฟันโจลงจากเตียงแล้วกอดเธอแน่น “ขอโทษนะ”

เธอพยายามเดินออกจากอ้อมกอดเขา แต่ขยับไม่ได้ ดังนั้นจึงเปลี่ยนมาทุบเขาแทน ถ้ารู้ก่อนว่าจะมีวันนี้ ฉันน่าจะเข้าชมรมศิลปะการต่อสู้ จะได้ทุบเขาให้พิการตลอดชีวิต

“นายอธิบายมาสิ เกลี่ยกล่อมฉันให้ได้สิ” หลังจากร้องไห้ไวยวายจนเริ่มเหนื่อย เธอจึงซุกหัวกับอกเขาแล้วพูดเบาๆ

“ฉันไปแคนาดา ไปเยี่ยมย่าฉัน คุณย่าป่วยเป็นโรคหลอดเลือดสมองเฉียบพลัน ฉันอยากไปอยู่เป็นเพื่อนย่าในช่วงสุดท้ายของชีวิตท่าน”

“แล้วทำไมนายไม่บอกฉัน”

“เพราะว่าฉันไปหมั้นที่แคนาดา”

“อะไรนะ!” เธอเงยหน้าขึ้นทันที

“ฟังฉันพูดให้จบก่อน” เขากอดหัวเธอซบกับอก “เธอก็รู้่านากับอีจุนโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก ย่าชอบเขามาก ชอบพูดว่าอยากให้เขาเป็นภรรยาฉัน หลังจากป่วยครั้งนี้ การรับรู้ของย่าก็แยลงเรื่อย ๆ แต่ก็ยังเอาแต่พูดว่าอยากให้เราแต่งงานกัน ดังนั้นพ่อก็เลยให้ฉันกับอีจุนไปที่นั่นแล้วหมั้นกันหลอก ๆ ให้คุณย่าสบายใจ และนับว่าเป็นการแต่งงานแก้เคล็ด เพื่อจะช่วยอาการป่วยของย่าได้ เราอยู่กับคุณย่าได้สองเดือนกว่า หลังจากที่คุณย่าเสีย ฉันก็ถอนหมั้นกับอีจุนทันที พอเสร็จเรื่องงานศพฉันก็กลับมา”

...

บรรยากาศที่เงียบเกินไปทำให้จ้าวฟันโจรู้สึกตึง ๆ ต่อมา ๆ “เธอเชื่อฉันมั๊ย” ศีรษะที่ซบอยู่กับแผ่นอกผกกลางทันที

“งั้นเธอ...” จ้าวฟันโจก้มหน้าดันตัวเธอออก เพราะอยากเห็นสีหน้า

ของเธอ

“นายคงเสียใจมากเลยสินะ นายเคยบอกว่าคุณย่าเป็นคนเลี้ยงนายมานี่”
 เธอเงยหน้าขึ้น เสียงค่อนข้างแหบ เพราะเมื่อครู่ร้องไห้นานเกินไป
 เขาารู้สึกได้ว่ามือของเธอโอบอวเขา
 “อืม” เขาซุกหน้ากับชอกคอเธอ กลิ่นที่คุ้นเคยนี้อบอุ่นจริง ๆ

สิบนาทีผ่านไป

“เอาละ ถึงเวลาคิดบัญชีแล้ว” เธอผละออกจากอ้อมกอดเขา สองมือ
 กอดอก “ทำไมไม่บอกความจริงกับฉัน”

“กลัวว่าพอเธอรู้แล้วจะระแวงไปทั่วล่ะสิ แล้วฉันก็ไม่รู้ว่าจะต้องหมั้นกับ
 อี้จุนนานแค่ไหน”

“นายคิดว่าพอนายไปกับเธอแบบนั้นแล้วฉันจะไม่ระแวงขึ้นหรือ” เธอ
 สมองของนายท่านจ้าวนี้วุ่นวายหรือไง

“โรคหลอดเลือดสมองของคุณย่าเกิดขึ้นกะทันหันมาก ฉันไม่มีเวลา
 ให้คิดมากขนาดนั้น ขอโทษนะ”

“แล้วทำไมนายไม่ติดต่อฉัน”

“ก็เธอเปลี่ยนเบอร์มือถือ แถมยังย้ายหอพักด้วยนี่” จิงลี่ วันนั้นระหว่าง
 ทางที่กลับจากสนามบิน ฉันก็ใจลอยจนทำมือถือนั่นในรถแท็กซี่

“นายติดต่อฉันผ่านคนอื่นก็ได้” เธอยังคงไม่ยอมอ่อนข้อ

“ฉันลองแล้ว เธอไม่ยอมให้ใครพูดถึงฉันต่อหน้าเธอเลย แล้วฉันก็
 กำลังยุ่งกับการดูแลคุณย่าด้วย...แล้วก็ยุ่งเรื่องหมั้นจนหัวฉันแทบจะแตกอยู่แล้ว
 ฉันก็ไม่อยากให้คนอื่นรู้เรื่องที่ฉันหมั้นกับอี้จุนเหมือนกัน” บอกแล้วม้วยล่ะ
 เขามันเก่งในการพูดโน้มน้าวใจที่สุด

“แต่ฉันก็ยังเดือดอยู่ดี” ช่างเถอะ ใช้ลูกไม่รู้ไม่ชี้ไป

“ฉันก็เดือดมากเหมือนกัน” เขาพูดยิ้มๆ

“นายมีสิทธิ์อะไรมาเดือด”

“ฉันเดือดเพราะไฟปารารถนาเผาตัวเอง”

ไม่เจอกันครึ่งปี คนบางคนเริ่มรู้จักพูดจาลามกเป็นแล้ว

“งั้นก็มาดัดไฟด้วยกันเลยมัย” จะเล่นไข่ม้อย ได้ งั้นก็มาเล่นด้วยกันเลย
เขายิ้มพร้อมกับขยับเข้ามาใกล้ ในดวงตามีประกายไฟลุกวาบจริงๆ ใจเธอ
พลันเต้นรัว “อ่า! คือว่า...ฟ้าจะมีดแล้ว ฉันต้องกลับแล้วละ”

คิดหนีเธอ เขาวิ่งเธอไว้แล้วขยับเข้ามาใกล้เรื่อยๆ

เธอจะพริบตาปริบๆ “คือว่า...ฉันหิวจัง เราไปกินข้าวกันดีมัย”

“ได้” เขายังเข้าใกล้มากขึ้น...

“กรี๊ด...”

เขาหยุดทันที ทำอะไรไม่ถูก “เธอกรี๊ดทำไม”

“ไม่ได้เจอนายตั้งนาน มันไม่ชินนะ นายอย่าเข้ามาใกล้แบบนี้สิ” ใคร
บางคนกระชับสาบเสือ ทำท่าเหมือนถูกข่มเหงจิตใจ

“ไม่ชิน?”

ให้ตายเถอะ จ้องฉันทำไมเล่า

เขาจ้องมือเธอแล้วเดินไปที่ประตู “ไปที่ไหน”

“เอ๋?”

“จะไปกินข้าวที่ไหน”

“อ้อ เราไปกินไก่ฉีกกันเถอะ” ตอนอยู่ปีสองเธอชอบกินไก่ฉีกที่อยู่ตรง
ประตูมหาวิทยาลัย ตั้งแต่นั้นมาถ้าไปกินข้าวที่ร้านนั้นก็สั่งไก่ฉีกมากินเสมอ

จ้าวฟันโจวแอบถอนหายใจกับตัวเองเงียบๆ ยังดีที่เธอยังชอบกินไก่ฉีกอยู่
อยู่เมืองนอกไม่ได้ติดต่อเธอมาครึ่งปี สิ่งที่เดิมพันไว้ก็คือหัวใจของเธอแหละ

เขามองเธอกินข้าวเงียบๆ เวลาที่เธอกิน เธอจะตั้งอกตั้งใจมาก ๆ และไม่มอง
ไปรอบๆ เลย ต่างจากทำที่ในเวลาปกติมาก ทำไมมักจะรู้สึกว่าการของเธอ
น่ากินกว่าของฉันอยู่เรื่อยนะ ไม่เข้าใจเธอเลยจริงๆ ตัวเล็กแค่นี้ แต่กิน
เยอะมาก แถมยังชอบโวยวายว่าจะลดน้ำหนักอีก

จากมุมมองของคนใกล้ตัวแล้ว โจวเสี่ยวค่อนข้างเจ้าเนื้อ หน้ากลม
ตากกลม จมูกก็กลม ทั้งตัวดูแล้วเหมือนไข่วงเวียนวาดออกมาอย่างโรย่านั้น
ห่างกันไปครึ่งปี ดูเหมือนเธอจะผอมลง ผอมจนดูเหมือนจะสลายขึ้น

ตอนที่เดินเข้าประตูร้านมา ผู้ชายโต๊ะแรกก็เหมือนจะเหลียวมองเธอด้วย

“อะไรของนาย” โจวเสี่ยวมองมือใหญ่เท่ใกล้กว่าครึ่งจานใส่จานเธอด้วยความแปลกใจ

“ฉันกินไม่ค่อยลงนะ เธอกินเยอะๆ หน่อยก็แล้วกัน” ต้องรีบซุนเธอให้อ้วนแล้ว

“นายไม่สบายอยู่ไม่ใช่เหรอ ต้องกินเยอะๆ หน่อยสิ” เธอเคาะตะเกียบกับจานเขา ทำหน้าไม่เห็นด้วย

สายตาเขามองผ่านเธอไปยังผู้ชายที่อยู่ข้างหลังเธอ ยังจะมองอยู่อีก

“ฉันรอป้อนฉันสิ”

“ไม่ใช่แล้วมั้ง” นี่ฉันฟังผิดรีเปล่า หมอนี่ยังเป็นจ้าวฟันโจวผู้เย็นชาเป็นน้ำแข็งคนนั้นรีเปล่า หัวดข่างเป็นไวรัสที่กัดกินสมองคนได้จริง ๆ

“เธอบอกว่าไม่ชินไม่ใช่เหรอ เพราะฉะนั้นก็ต้องสร้างความคุ้นเคยกันให้มากๆ หน่อย” เขาวางตะเกียบลง

แบบนี้ก็ได้เหรอ เธอสังเกตรูหนึ่ง แล้วจึงตักข้าวช้อนหนึ่งยื่นไปที่ปากเขา ชายหนุ่มอ้าปากกินทันที

เขามองผู้ชายที่อยู่ข้างหลังเธออีกครั้ง เยี่ยม ศัตรูถอยแล้ว

เธอหันไปมองตามสายตาเขาด้วยความงุนงง “นายมองอะไร”

“เปล่า รีบกินเถอะ” เขาหยิบตะเกียบขึ้นมากินข้าว ส่วนโจวเสี่ยวได้แต่งเล่นอะไรเนี่ย! ที่ตอนนั้นละกินเองได้ แล้วเมื่อกันมือหักหรือไง

มีแฟนอีกแล้ว ถึงจะยังเป็นคนเดิมก็เถอะ แต่ก็ชอบเขามากินี่นา

หลังจากที่จ้าวฟันโจวกลับมาก็มีเรื่องยุ่งหลายเรื่อง ไหนจะต้องจัดการเรื่องเข้าพักในหอพักอีกครั้ง เริ่มงานสภานักศึกษาอีกครั้ง ทบทวนบทเรียนที่พักรเรียนไป แล้วก็“สร้างความคุ้นเคย”ให้โจวเสี่ยว...

โจวเสี่ยวไม่คิดว่าคำพูดที่พูดออกไปส่งๆ ตอนนั้นจะนำความยุ่งยากมาให้เธอขนาดนี้ อย่างเช่นตอนนี้ เธอกำลังรอเขาประชุมอะไรบางอย่างอยู่ข้างล่างอาคารฝ่ายกิจการนักศึกษาอย่างทึ่มๆ เมื่อก่อนเป็นเพราะเธอติดเขามาก ขอแค่

เขามีเวลาร่างเมื่อไร เธอก็จะทำตัวเกะติดแจ แต่เขาก็ไม่ค่อยว่างนัก ตอนนี้อย่างยิ่งแล้วใหญ่ เขายังไม่ว่างหนักกว่าเดิม แต่ด้วยข้ออ้างที่ว่าต้อง “สร้างความคุ้นเคย” กัน ทำให้เธอมักจะต้องไปกับเขาทุกที ไม่ว่าจะเป็นเวลาอ่านหนังสือ เรียนรู้ด้วยตัวเอง ไปจัดการธุระเรื่องต่างๆ หรือซื้อของใช้ในชีวิตรประจำวัน รวมถึงตอนประชุม

เรื่องอื่นยังพอไหว แต่เรื่องประชุมนี้เธอทนไม่ไหวจริงๆ เพราะเรื่องอื่นยังได้อยู่ด้วยกันกับเขา แต่เรื่องประชุมเธอต้องรออยู่ข้างนอกแบบมีนัยๆ หนอยากกลับไปดูรายการวไรตี้โชว์มากกว่านี้เน่า ทั้งๆ ที่ก่อนจะรับสายเขาก็บอกตัวเองซ้ำๆ ว่าอย่ารีบปากไปประชุมกับเขาเด็ดขาด แต่ไม่รู้ทำไม หลังจากวางสายแบบงงๆ เธอก็เริ่มเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมตัวไปกับเขาแล้ว

จ้าวฟันโจวประชุมเสร็จออกมา เห็นเธอรอจนหน้ามึน เขาก็ไม่อยากให้เธอรออีก แต่ไม่รู้ทำไม คำที่ว่า “ไม่ชิน” ของเธอทำให้เขาไม่สบายใจอยู่ตลอด และมักอยากรู้ว่าเธอกำลังทำอะไรอยู่ตลอดเวลาทุกวินาที อยากหันไปแล้วได้เห็นเธออยู่เสมอ

“เสร็จแล้ว ไปกินข้าวกันเถอะ”

“อืม” เธอตอบน้อยๆ

“เธออยากกินอะไร”

“แล้วแต่” เธอจริงจังกับเรื่องกินแค่ไหน เขารู้ดี แต่วันนี้เธอกลับบอกว่าแล้วแต่

ตอนที่กินข้าว โจวเสี่ยวกินๆ หยุดๆ บางครั้งก็เขี่ยข้าวอีกด้วย ความจริงเธอเองก็กลืนใจกับตัวเองมากเหมือนกัน เมื่อก่อนเธอทำตัวติดเขามาก เมื่อก่อนก็เคอรอเขาประชุม แต่ก็รอได้นานๆ หลายชั่วโมงโดยที่ยังสดชื่นรื่นเริง แต่ตอนนี้แค่รอเกินครึ่งชั่วโมงเธอก็อยากอาละวาดแล้ว

จ้าวฟันโจวก็หันหน้าก็มตา กินข้าว แต่ยังไม่ลืมมองเธอเป็นครั้งคราว เห็นเธอใจลอยแบบนี้ เขาก็รู้สึกหมดแรงนิดๆ ช่วงนี้ดูเหมือนจะหาวิธีที่ทำให้เราสองคนอยู่ด้วยกันดี ๆ ไม่ได้เลย บางทีอาจพูดได้ว่าหาความหวานกับความสุข

แบบเมื่อก่อนไม่เจอบอกว่า สรุปรว่าปัญหาอยู่ตรงไหนกันแน่

ข้าวมือนี่จึงกินกันไปเจียบๆ จากนั้นเขาก็ไปส่งเธอที่หอพัก ที่ด้านล่างอาคารมักมีคู่รักมายืนส่งร่ำลากันเสมอ ทั้งกอดกัน จูบกัน ดูเหมือนจะเป็นแบบแผนตายตัวสำหรับคู่รัก...ทุกครั้งที่บอกลากันก็ทำเหมือนกำลังจะแยกจากกันตลอดกาล

“ฉันขึ้นไปนะ”

เขามองเธออย่างลึกซึ้งพร้อมกับพยักหน้า

เธอขึ้นบันไดไปอย่างรวดเร็ว ความจริงคือเธอรับบรรยากาศแบบนี้ไม่ค่อยได้เท่าไร ทั้งๆ ที่ตัดสินใจจะยกโทษให้เขา จะอยู่ด้วยกันดี ๆ กับเขาแท้ ๆ แต่เธอก็ก้าวผ่านปมในใจตัวเองไปไม่ได้ ไม่ได้ขาวคราวเลยครึ่งปี จะมีสักกี่คนที่รับได้ อีกอย่าง ครึ่งปีที่ได้ไม่ได้เจอกัน เขาก็มีสาวสวยคนหนึ่งอยู่เคียงข้างตลอดต่อให้เชื่อใจเขามาก แต่ว่า...ตอนที่คุณย่าเสีย เขาน่าจะเสียใจมาก ตอนที่อ่อนแอขนาดนั้น ความรู้สึกก็น่าจะถูกกลืนได้ง่ายเป็นพิเศษหรือเปล่า อีกอย่าง ตอนที่เขาเสียใจที่สุด เธอก็ไม่ได้อยู่เคียงข้างเขา หรือพูดอีกอย่างคือเขาไม่เคยให้โอกาสเธออยู่เป็นเพื่อนเขาเลย...เรื่องที่น่าโมโหที่สุดก็คงจะเป็นเรื่องนี้ละมัง เขาเอาสิทธิที่แฟนอย่างฉันควรจะได้ไปให้คนอื่น

จ้าวฟั่นโจวยืนอยู่ข้างล่างครุ่นหนึ่งพรางมองไปที่บันได

เธอขึ้นไปโดยไม่หันกลับมามองเลย ไม่เหมือนตัวเธอเลยจริงๆ เมื่อก่อนเขาต้องคอยเร่งเธอครั้งแล้วครั้งเล่ากว่าเธอจะยอมขึ้นไปแบบอึดอด...

เมื่อก่อนที่ชั้นล่างของหอพัก เขาต้องแสดงท่าทีอึดอดเป็นเพื่อนเธอด้วย

“ขึ้นไปเถอะ” เขาพูด

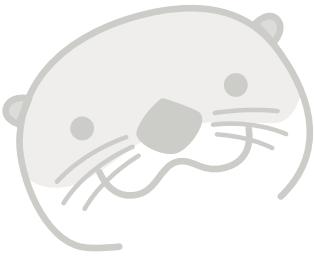
เธอไม่ขยับ ทำหน้าน้อยใจ

“ทำไม ยังมีอะไรอีกเธอ” เมื่อก่อนเขาเป็นคนหัวทึบจริงๆ

“ไม่มี” เธอยังคงยืนนิ่งทำหน้าน้อยใจอยู่ตรงนั้น เขาเองก็ไม่ว่ามีเรื่องอะไร ทั้งสองยืนที่อยู่อุตรตรงนั้นเกือบห้านาทีจนสุดท้ายเธอก็ทนไม่ไหว “นายจะไม่กอดฉันหน่อยเธอ...”

นั่นเป็นครั้งแรกที่ได้ยินเธอใช้น้ำเสียงกระเจ้ากระงอติดกับเขา เขาจำได้ว่า
ตอนนั้นเขายังยืนงงอยู่สักพัก จากนั้นก็กอดเธอเบาๆ

ตอนนั้นเราเพิ่งจะคบกันได้ไม่นาน จ้าวฟันโจรนี่ก็ถึงเรื่องนี้แล้วก็ยิ้มอย่าง
ขมขื่น เขาจำได้ว่าตอนนั้นเขากลับหอพักก็ใจลอยอยู่นาน และมักจะยังรู้สึก
ถึงความอบอุ่นจากตัวเธอด้วย

ทดลองอ่าน

อากาศเย็นลงเรื่อย ๆ ฤดูหนาวของทางใต้เทียบกับทางเหนือ แล้วแน่นอนว่าต่างกันราวฟ้ากับดิน แต่โจวเสี่ยวเป็นคนขี้หนาวเป็นพิเศษ พออากาศเย็นลงหน่อย เธอก็ห่อตัวเองเป็นขนมจิ้งจอกเดินได้ลูกใหญ่ และอากาศหนาวของเมืองนี้ก็แบบหนาวขึ้น ไม่ว่าเธอจะใส่เสื้อผ้าหนาแค่ไหน ความเย็นก็ยังแผ่ซ่านออกมาจากกระดูกอยู่ดี เหมือนกับความสัมพันธ์ของเธอกับจ้าวฟันโจว หนาวออกมาจากข้างใน ทำให้ทั้งสองคนต่างก็จนปัญญา

โจวเสี่ยวยืนอยู่ชั้นล่างของหอพัก มือถืออยู่ในมือ ลังเลอยู่นานแล้วว่า จะโทร.หาจ้าวฟันโจวดีไหม เมื่อวานนี้เธอเจอจ้าวอิฉุนที่หอสมุด ผู้หญิงคนนั้น ทั้งสวยทั้งบอบบาง ท่าทางเหมือนจะกระอักเลือดออกมาได้ทุกเมื่อ แม้แต่เธอที่เป็นผู้หญิงด้วยกันก็ยังอดที่จะอยากปกป้องคนแบบนี้ไม่ได้

โทร.ฯ ไปเถอะน่า แต่โทร.ไปแล้วจะพูดอะไรดี จะบอกว่าฉันเจอจ้าวอิฉุนแล้ว นายไม่เห็นบอกฉันเลยว่าเธอกลับมาแล้ว? แต่เธอกลับมาแล้วมันเกี่ยวอะไรกับฉันล่ะ หรือจะบอกว่าอีกสองวันฉันจะเริ่มไปสอนพิเศษส่วนตัวแล้ว อาจไม่ค่อยมีเวลายุ่งกับนาย?

ขณะที่กำลังคิดจนใจลอย อยู่ ๆ มือถือก็ดังขึ้นจนเธอสะดุ้ง พอก้มลงมองก็เห็นว่าเป็นนักเรียนที่เธอต้องไปสอนพิเศษ... หลี่ตูโย่ว นักเรียนต่างชาติ ชาวเกาหลี หน้าตาเหมือนคิมแจวอนมาก ผมห่อขนข้างยาว หยักศกเล็กน้อย เวลายิ้มจะเห็นลักยิ้มน่ารักอันหนึ่ง น่ารักมาก ๆ เธอสงสัยจริงๆ ว่าคนเกาหลีชอบแต่งตัวให้ตัวเองดูเหมือนๆ กันหมดใช่ไหม

“อัลโหล สวัสดีค่ะ”

“สวัสดีครับครู ผมหลี่...” อยู่ๆ เขาก็ชะงักไป คงนึกชื่อภาษาจีนของตัวเองไม่ออกอีกแล้วละสิ

“คะ หลี่ตูโย่ว ว่าไง”

“ครูครับ เรื่องเรียน เมื่อไหร่ครับ” ประสานกับกรรมของคนเกาหลีมักจะวางสลับกัน

“ฉันยังจัดตารางเวลาไม่เสร็จเลย ถ้าเสร็จแล้วจะบอกนะ” ฉันยังไม่ได้บอกจ้าวฟันโจวเลยนี่นา

“อะไรนะครับ ผมไม่เข้าใจ”

“เดี๋ยวฉันส่งข้อความไปให้นะ” เกือบลืมไปว่าภาษาจีนของเขาไม่แตกฉาน

“ข้อความ? อ้อ ใช่” ไข่กับหัวนายสิ ไม่ใช่คนญี่ปุ่นสักหน่อย

“บ้ายบาย”

“บ้ายบายครับ”

หลังจากวางสาย ความคิดเดิมที่จะโทรไปบอกจ้าวฟันโจวก็นายไปทันทีช่างเออะ หาเพื่อนไปเดินช้อปปิ้งดีกว่า ก็แค่ผู้ขายมัย ปล่อยเขาไปตามธรรมชาติแล้วกัน

เสี่ยวลู่อยู่ในห้องลองเสื้อ โจวเสี่ยวนังรอเรื่อยเปื่อยอยู่ข้างนอก บางครั้งก็พลิกมือถือไปมา แต่ไม่ได้รับข้อความจากเขาเลย ตอนที่เขาเพิ่งกลับมาใหม่ๆ เอาแต่มาหาเธออยู่ตลอด ตอนนี้อยู่ๆ ก็กลับมาเย็นชาอีกแล้ว รวากับกลับไปเป็นเหมือนช่วงก่อนที่จะไปเมืองนอกอีกครั้ง เมื่อก่อนเธอจะกระตือรือร้นแต่การที่เขาไปเมืองนอกฉบับโดยไม่บอกกล่าวทำร้ายเธอมากจริงๆ เหมือนกับถ่านที่กำลังถูกสาดด้วยน้ำเย็นทันทีทันใดจนเกิดเสียงดังจ๊ี่ เหลือเพียงควันสีเทา

“เธอว่าสวยมัย”

“สวยดี”

“เธอไม่คิดว่าขาฉันมันดูตันๆ เหมอ”

โจวเสี่ยวมองอย่างละเอียดอีกที นึกอยากจะตบให้สักขาด ผอมจะตาย อยู่แล้ว ยังมีหน้ามาพูดว่าขาดันอีก จุดนี้ของผู้หญิงนี้แหละที่ทำให้หน้าเบี๋ ต่อให้ผอมกว่านี้ก็ยิ่งจะบอกว่าตัวเองอ้วน สังคมกดดันผู้หญิงมากเกินไปจริง ๆ พอมีเนื้อหนังขึ้นมาหน่อยก็จะรู้สึกผิด

“ไม่หรอก ผอมจะตาย”

“จริงเหรอ ฉันรู้สึกตลอดเลยว่าแขนขาฉันน่าจะเรียวกว่านี้หน่อย” เธอ บีบเนื้อที่แทบจะไม่มีตรงแขนกับต้นขาตัวเอง

“คุณคะ กรุณาเหลือทางรอดไว้ให้คนแบบพวกฉันหน่อยเถอะค่ะ” โจวเสี่ยวกลอกตาใส่อย่างอดไม่ได้

“ได้ ฉันนั้นซื้อละนะ” เสี่ยววู่วิ่งบิตสะโพกไปจ่ายเงิน

ถ้าดูไม่ผิด ชุดนั้นน่าจะประมาณหกร้อยกว่าไคว¹ คนมีเงินนี้เพี้ยนจริง ๆ โจวเสี่ยวพลันนึกขึ้นได้ ครั้งที่แล้วตอนที่บ่นว่าคนมีเงินเป็นพวกเพี้ยนก็คือ ตอนที่อยู่หน้าที่พักของจำพั่นโจว ตอนนั้นเขาย้ายกลับมาอยู่หอพักมหาวิทยาลัย แล้วแล้วพาร์ตเมนต์ที่นั่นล่ะ เขาหรือว่าซื้อ ถ้าซื้อก็แสดงว่าบ้านเขารวย มากเลยนะสิ ดูเหมือนเขาจะไม่เคยพูดถึงเรื่องที่บ้านเลย แถมครั้งนี้ก็เพิ่งจะรู้ว่า ย่าของเขาอยู่ที่แคนาดา

อยู่ ๆ เธอก็รู้สึกว่ามันใจขึ้นมามากน้อย เหมือนฉันจะไม่รู้เรื่องอะไรของเขา เลย ไม่รู้ว่าบ้านเขามีใครบ้าง โตที่ไหน เรียนโรงเรียนอะไร ตอนเด็กๆชอบดู การ์ตูนอะไร มีใครเป็นไอดอล มีรักแรกเมื่อไหร่...ขณะที่เธอ ตั้งแต่วันแรกที่คบกับเขาก็แทบจะร้ายผังวงศ์วานให้เขาฟังไปจนหมด แม้แต่เรื่องตอนเด็กๆ ที่เอาเงินห้าเหมา² ของตัวเองไปให้ครู เพื่อที่ครูจะได้ชมว่าเธอเป็นเด็กซื่อสัตย์ เก็บเงินได้แล้วไม่เอาไว้เป็นของตัวเอง เธอก็ยังเล่าให้เขาฟัง เล่าแม้กระทั่งเรื่อง ที่เอาเงินฝังดินไว้ แล้วต่อมาก็ขุดขึ้นมาใช้อีกด้วย ตอนที่เขาฟังเรื่องนี้จบก็ หัวเราะแล้วพูดว่า “ที่แท้เธอก็เป็นคนแปลกๆ แบบนี้ตั้งแต่เด็ก” ตอนนั้นเธอ หดหู่ใจมากที่บอกความจริงกับเขา มันสำคัญที่ความสนุกในวัยเด็กต่างหาก

¹ คำเรียกภาษาพูดของหน่วยเงินหยวนของจีน 1 ไคว/หยวนเท่ากับประมาณ 5 บาท

² หน่วยเงินย่อยของหยวน 10 เหมาเท่ากับ 1 หยวน

ไม่เห็นจะแปลกสักหน่อย นายมันเด็กบ้างที่ไม่มีวัยเด็ก!

กลับมาจากเดินช้อปปิ้ง เธออาบน้ำแล้วก็มานอนฟุบใจลอยอยู่บนเตียง เสียวลูใส่หูฟังฮัมเพลง วาดใจ³ ของจางเสียนอิงเบาๆ... “มองไม่ออก เพราะเจ้าสูญเสียจิตวิญญาณไปแล้ว เคาไม่ออก จากแววตาของเจ้า...ใจของเจ้ากำลัง ลุ่มหลงในสิ่งใดกัน...” ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกเหมือนลapsed เวลา คล้ายกับ วิญญาณถูกเสียงเพลงที่ซาๆ หายๆ ดึงออกไป มองไม่ออก เคาไม่ออก

คนที่มีความรักจะมีความรู้สึกแบบนี้เหมือนกันหมดรีเปล่านะ หรือว่ามีแต่ฉันคนเดียว

จ้าวฟันโจวยืนอยู่ที่หน้าต่าง ในมือถือถ้วยชา ควันสีขาของชาร้อนลอยกรุ่น ความคิดของเขาที่ล่องลอยตามควันสีขาไปด้วย

ช่วงนี้อากาศหนาว เธอน่าจะหนาวจนโมโหแล้วมั้ง เธอเป็นคนที่ไม่พอหนาวแล้วมักจะอารมณ์ไม่ดีอยู่เรื่อย ช่วงนี้ไม่ได้ไปหาเธอเลย เธอคงไม่โกรธใช่ไหม เธออยากให้สองฝ่ายสงบลงสักหน่อย เพื่อดูว่าจะเจอจุดที่เป็นปัญหาหรือไม่ ผลคือเขารู้สึกเหงามากๆ เขาชินเสียแล้วกับการที่พอหันไปก็เห็นเธอ นึกถึงความทรงจำช่วงครึ่งปีตอนที่ไม่มีเธอไม่ออกเลยจริงๆ ว่าเขาอยู่ได้อย่างไร แต่เขาเหมือนจะรู้แล้วว่าปัญหาอยู่ที่ไหน ความสัมพันธ์ของพวกเขาเมื่อก่อนนี้แทบจะเป็นเธอที่เป็นฝ่ายเริ่ม แต่หลังจากที่เขากลับมา เธอก็เหมือนจะไม่ยอมเป็นฝ่ายเริ่มอีกต่อไป ความสัมพันธ์ของพวกเขาตกหล่นที่ทำให้ไม่อาจก้าวไปข้างหน้าได้ เขาเองก็ลองเป็นฝ่ายเริ่มบ้าง แต่ก็รู้สึกว่ามีตรงไหนสักแห่งที่ไม่ถูกต้อง อาจเป็นเพราะตอนที่เธอเป็นฝ่ายเริ่ม เขาให้ความร่วมมืออย่างดี แต่ตอนที่เขาเป็นฝ่ายเริ่ม เธอกลับไม่ยอมให้ความร่วมมือเลย

ทำไมเธอถึงไม่เป็นฝ่ายเริ่ม ทำไมเธอถึงไม่ให้ความร่วมมือนะ

³ เพลงฮว่าซิน (Hua Xin) เพลงประกอบละครเรื่อง พลิกตำนาน ไปเยโบโลเย (Painted Skin) ออกอากาศครั้งแรกเมื่อวันที่ 20 ตุลาคม ค.ศ. 2008

ตอนสองคนกินข้าวด้วยกันอีกครั้ง เวลาก็ผ่านไปหนึ่งสัปดาห์แล้ว ช่วงหนึ่งสัปดาห์นี้จ้าวฟันโจวจัดการเรื่องกลับเข้าเรียนใหม่เรียบร้อย โจวเสี่ยวก็เริ่มสอนหลี่ตูโยวช่วงบ่ายทุกวัน วันละหนึ่งชั่วโมง ในระหว่างนี้เธอส่งข้อความไปบอกเรื่องนี้กับจ้าวฟันโจว เขาตอบกลับเพียงว่า ‘โอเค ฉันรู้แล้ว’

บนโต๊ะอาหาร โจวเสี่ยวเขี่ยแครอทในจานออกอย่างจริงจัง เธอไม่ชอบแครอท แต่ชอบเนื้อผัดที่มีแครอทผัดอยู่ด้วย ถ้าเมื่อไหร่ไม่บังเอิญเจอกันที่ประตูโรงอาหาร เขาคงไม่คิดจะมาหาฉันใช่ไหม

“ไม่กินแครอทแล้วจะเขี่ยเล่นทำไม”

“ก็มันดูแล้วไม่ชิน นายก็ช่วยฉันกินหน่อยสิ”

เขายื่นช้อนไปตักแครอทที่เธอเลือกออกจริงๆ เธออึ้งไปครู่หนึ่ง ตามใจนายเถอะ ถึงยังงั้นเมื่อก่อนนายก็กินน้ำลายฉันไปไม่รู้เท่าไรแล้ว ดิดๆ ดู ทำไมอยู่ๆ เธอถึงได้รู้สึกวามั่นลามากนิดๆ กันนะ

“กลับบ้านไปเอาของเป็นเพื่อนฉันหน่อยสิ” เขาพูดตอนที่เดินออกมาจากโรงอาหาร

“กลับบ้าน?” เธอตอบสนองไม่ทันไปชั่วขณะ เธอมีนิสัยเสียอยู่อย่างหนึ่งคือมักจะทำมันทบทวนคำพูดของอีกฝ่าย

“ก็ที่ที่เธอไปหาฉันคราวก่อนไง”

“อ้อ” ความจริงแล้วเธอมีอะไรหลายอย่างที่อยากถาม แต่ไม่รู้ว่าจะเริ่มถามจากตรงไหน

พอเข้าประตูไปก็ได้ยินเสียงดังกรึก จ้าวฟันโจวล็อกประตู จากนั้นก็ตรงเข้าไปใกล้เธอ

โจวเสี่ยวใจเต้นตึกตัก คงไม่หรรหมั้ง

“นายล็อกประตูทำไม คงไม่คิดจะทำอะไรฉันใช่ไหม” ต้องเบี่ยงเบนความสนใจ... ต้องเบี่ยงเบนความสนใจ

เขาจ้องเธอเขม็ง “พูดมา”

“พูดอะไร” พูดให้มากอีกสักคำสองคำมันจะตายริ้ว

“ทำไมถึงหลบหน้าฉัน”

“หลบที่ไหน นายเรียกฉันออกมา ฉันก็ออกมาแล้วไง นายไม่หาฉันฉันก็หลบสิ นายจะเอาอย่างไร” ไม่เสวยๆ พูดได้คล้องจองกันมาก ทรงพลังมากก็แค่หลบตานิดหน่อยเอง

“เธอรู้ว่าฉันหมายถึงอะไร!” เหอะ นายก็รู้อยู่แล้วนี่ ไม่ใช่ให้หนังสือเล่นคำถาม⁴อะไรสักหน่อย อะไรๆ ก็รู้ไปหมด

“ฉันไม่รู้ว่าจะพูดยังไงดี” ช่างเถอะ พูดตรงๆ เลยแล้วกัน ใครบางคนชักจะฉลาดเกินไปแล้ว เล่นด้วยไม่ได้

“พูดตรงๆ”

พูดตรงๆ ใช่มั้ย ได้ งั้นก็อย่าหาว่าฉันไม่เกรงใจแล้วกัน “ตกลงว่านายกับยายเหล้าปลอมหวานใจวัยเด็กของนายมีอะไรกันรีเปล่า” ตายละ ปากไวไปแล้ว

“เหล้าปลอม?” เขาเลิกคิ้ว

“ก็อย่าอึนๆ...อย่าอึนๆ...ก็คือเหล้าปลอมไง” เสียงยิ่งเบาลงเรื่อยๆ

“ไม่มี” เขารู้สึกสนใจเอามากๆ

“ไม่มีอะไร ไม่มีเหล้าปลอม?” เธอเริ่มงงอีกแล้ว

“ไม่มีอะไรทั้งนั้น!” อ้อ มีคนโมโหแล้ว เสียงดังใหญ่เลย โฉวเสียวตกใจจนรีบก้มหน้าดู

เห็นท่าทางเหมือนลูกสะไภ้ตัวน้อยของเธอแล้ว จ้าวฟันโจรก็ถอนหายใจพูดว่า “ฉันเห็นอึนๆเป็นน้องสาวมาตลอด เราไม่ได้มีความสัมพันธ์แบบที่เธอคิดหรอก”

อย่ามาพูดเลย! ผู้ชายทุกคนก็ชอบพูดว่าฉันเห็นเขาเป็นแค่ น้องสาวทั้งนั้น ถ้าขาดแคลนน้องสาวนัก ไม่กลับบ้านไปขอให้แม่นายคลอดให้ซะเลยละ

⁴ หนังสือสารานุกรมความรู้ทั่วไปสำหรับเยาวชน ประกอบด้วยความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ ภูมิศาสตร์ มนุษยศาสตร์

⁵ เป็นการเล่นคำพ้องเสียง “จ๋า” แปลว่า ปลอม (ผันเสียงเป็น “จ๋า”) เมื่อตามด้วยอักษรที่เป็นวรรณยุกต์เสียงเดียวกัน ส่วน “อึน” หมายถึง เอธิลแอลกอฮอล์ (ได้จากการหมัก) ออกเสียงคล้ายชื่อ “อึน”

“อย่าเหม่อลื!” เขาระตุกผมเธอเบาๆ

“โเอ๊ย...” เธอก้มหน้า ยังคงรักษาจิตวิญญาณของลูกสะใภ้ตัวน้อยอย่างเต็มเปี่ยม

“ทำทำน้อยเนื้อต่ำใจให้มันน้อยๆ หน่อย มีอะไรก็บอกฉันมาให้ชัดๆ ที่เดียวเลย!” เขาไม่ยอมเล่นตามน้ำกับเธอ

“ห้องนี้เช่าหรือว่าซื้อ ที่บ้านทำอะไร ในครอบครัวมีใครบ้าง นายเรียนหนังสือที่ไหน นายมีคนที่ชอบครั้งแรกตอนที่ขบ...” พู...เหนื่อยแฮะ ต้องมาพูดอะไรมากมายรวดเร็วแบบนี้

“ห้องนี้พ่อฉันซื้อไว้ ที่บ้านมีพ่อกับแม่ พ่อเป็นนักธุรกิจ แม่ก็เป็นนักธุรกิจ ขายเสื้อผ้าทั้งคู่ เรียนหนังสือและโตที่เมือง H มีคนที่ชอบครั้งแรกตอนอายุสิบเก้า”

สิบเก้า? บริสุทธิขนาดนั้นเลย? เดียวนะ ตอนนี่เขยสิบ ปีที่แล้วสิบเก้าเราคบกันมาเกือบจะปีหนึ่งแล้ว เพราะฉะนั้น ตอนสิบเก้า?

“สิบเก้า? ฉันเหรอ” ยากแหยงหน้าขึ้นฟ้าหัวเราะดังๆ ซะจริง ๆ ฮ่า ๆ ๆ ไม่ได้ ๆ อดทนไว้ ไม่งั้นเดี่ยวใครบางคนโกรธเอาแน่ ๆ

หน้าของเขาแดงก่ำอย่างประหลาด ผู้ชายสูงร่อยแปดสิบกว่าเซนติเมตร หน้าแดง น่ารักจริง ๆ

“เธออยากรู้อะไรอีก” เขาระแอมทีหนึ่ง

“ตอนเด็กๆ นายชอบดูการ์ตูนอะไร”

“ดราagoonบอล” เขาชินกับนิสัยจู้ไฟไม่เล่นตามกฎของเธอแล้ว

“ฉันชอบโดราเอมอน เมื่อก่อนเรียกว่าเสี้ยวตึงตึง⁶ ฉันคิดว่าชื่อก่อนหน้านั้นมันค่อนข้างบ้านๆ ไปหน่อย ถ้าเอาให้คุ้นกว่านี้ก็...”

“เจียบน่า!” คนบางคนหมดความอดทนแล้ว

“ทำไม” คนถูกขัดคอไม่พอใจ

“เพราะฉันอยากจูบเธอ”

⁶ แปลว่า กระพรวนน้อย เป็นชื่อเรียกอีกชื่อที่ชาวจีนเรียกโดราเอมอน

“จั้นเหรอ ไต้ลี้ มาเลย!” เธอทำท่าปล่อยใจให้ย่ำยีได้ตามใจ ท่าทางทะเล้น
หน้าหนาแบบนั้นกลับมาอีกแล้ว

แบบนี้ยังจะจูบลง! ผิดมนุษย์มนาจริง ๆ นั้นแหละ...

หลังจากจูบเสร็จ

“เธอชอบตั้งฉายาให้คนอื่นแบบนี้เหรอ แล้วตอนลับหลังฉัน เธอเรียก
ฉันว่าอะไร”

เธอเงยหน้าขึ้นตอบ “ไม่มีนะ นายยังจำที่ฉันเรียกยายนั้นว่าเหล่าปloom
ได้อีกเหรอ นายจะถือทางเธอเกินไปหน่อยมั้ย”

“ไม่ต้องมาเปลี่ยนเรื่อง ตกลงเรียกฉันว่าอะไร”

“อืม...คือว่า...ชื่อของนายคือฟั่นโจว...ฟั่นโจวก็คือ...ก็หมายถึงเรือ...เพราะ
ฉะนั้น...เพราะฉะนั้น...”

“เพราะฉะนั้น?” ขึ้นเสียงสูง จากมุมมองของคนเรียนสัตศาสตร์แล้ว
นี่เป็นน้ำเสียงวางอำนาจชม

“เรือแตก” ตายเร็วก็ได้เกิดใหม่เร็ว ยึดคอ ตวัดดาบแนวนอนหนึ่งฉับ
ตวัดดาบแนวตั้งหนึ่งฉับ

“เธอตายแน่!”

“กรี๊ด...” เสียงกรี๊ดร้องแหลมดังลั่นทะเลลูฟ้า ดังก้องอยู่ในชุมชนถึงสามวัน

“หวานปานน้ำผึ้ง...อืมเธอหวานปานน้ำผึ้ง...จูบจูบมาบนท่ามกลางสายลม
ฤดูใบไม้ผลิ...”⁷

“เข้าขนาดนี้เกิดบ๊ออะไรขึ้นมาเนีย เธอไม่นอน แต่พวกเราอยากรอน
อยู่นะ” เสี่ยวลู่พูด ดูเหมือนทุกหอพักจะต้องมีคนแบบนี้สักคน โดยทั่วไป
ก็ปกติดี แต่ทำอะไรไม่เคยรู้จักเบามือเบาเท้า และมักมีวิธีปลุกคนอื่นตื่นจาก
ความฝันอยู่เสมอ เนื่องจากยังต้องใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอีกนาน ดังนั้นหลายครั้ง
พวกเธอก็ได้แต่บ่นด้วยน้ำเสียงไม่เอาจริง

⁷ เพลง เกียนมีมี (หวานปานน้ำผึ้ง) ของเต็งลิ่วจิน

คนที่ร้องเพลงคือเกาหลิง เกาหลิงเป็นลูกคนเดียว เธอมีนิสัยเสียแทบทุกอย่างที่คนเป็นลูกคนเดียวมักจะมีกัน...หยิ่ง เห็นแก่ตัว ทำอะไรเองไม่เป็น เอาแต่ใจ...ความจริงแล้วขอแค่ไม่ส่งเสียงดังจนใจเสียตื่น เธอคิดว่าเกาหลิงก็เป็นเด็กสาวที่น่ารักมากคนหนึ่ง เป็นเด็กสาวประเภทที่ได้รับการประคบประหงมมาอย่างดี ไสบริสุทธ์ จะทำอะไรแต่ละอย่างก็ทำโดยไม่คิดอะไรมาก จนทำให้ใครต่อใครนึกจะโกรธก็โกรธไม่ลง

เกาหลิงกระโดดโลดเต้นไปที่เตียงใจเสียว “เสียว ฉันจะบอกอะไรให้ฉันกับแฟนทำเรื่องนั้นกันแล้ว”

“เรื่องไหน” ง่วงจัง พระเจ้าข้า ช่วยหนูด้วย

“ไม่จริงมั้ง” เสียงของเสียวลู่ดั่งขึ้นอย่างไม่ค่อยจะเชื่อ

ใจเสียวตื่นเต็มตาทันที “ไม่ใช่เรื่องนั้นอย่างที่ฉันคิดใช่ไหม”

เกาหลิงยิ้มหน้าแดง “ก็เรื่องนั้นแหละ เกลียตจริงเลยพวกเธอเนี่ย”

ภายในห้องตกอยู่ในความเงียบ ตอนนีก็เกือบทุกคนตื่นเต็มตา

“เป็นอะไรไป ทำไมเงียบล่ะ”

คุณชา เธออยากให้เราพักผ่อนพูดอะไรละ

“งั้น...เธอสองคนป้องกันรีเปล่า” เสียวลู่อดถามไม่ได้

“ป้องกันอะไร” เกาหลิงกะพริบตาปริบๆ มองใจเสียวซึ่งอยู่บนเตียงอย่างไร้เดียงสา ใจเสียวเห็นท่าทางเธอแล้วก็เริ่มเข้าใจ นี่มันยุคไหนแล้ว อย่างน้อยเรื่องสุขศึกษาก็ต้องรูบ้างละ

“เอ่อ คือว่าผู้ชายต้องใส่ไอนั้น...ถุงยางอนามัย” ใจเสียวพูด

“เหมือนจะไม่นะ” เกาหลิงยังทำหน้าที่ไร้เดียงสา

“แล้วเธอกินยาริยัง ยาคุมกำเนิดนะ” เสียงของเสียวลู่ก่อนข้างดัง

เกาหลิงตกใจ หันไปมองใจเสียวด้วยท่าทางน่าสงสาร ใจเสียวลูกขึ้นนั่งอย่างสนใจสุดๆ หันไปมองหัวหน้าหอพักที่นอนอยู่เตียงติดกัน หัวหน้าล้วยเวาก็ลุกขึ้นนั่งเช่นเดียวกัน

“เรื่องผ่านมานานเท่าไรแล้ว” ล้วยเวถาม

“เมื่อคืน” เกาหลิงตอบ

“เมื่อคืนนี้? เธอกลับมาอนที่หอไม่ใช่เหรอ” เสี่ยวลู่ถาม

“ตอนที่พวกเธอหลับไปแล้ว เขาก็ส่งข้อความมาบอกว่าคิดถึงฉันมาก ฉันก็คิดถึงเขามาก ก็เลย...” เกาหลิงตั้งท่าจะเล่าไปตามลำดับ

“หยุด! เรื่องนี้ค่อยพูดทีหลัง ตอนนี้เธอควรกินยาคุ่มก่อน เดี๋ยวนี้มียาคุ่มกำเนิดแบบฉุกเฉิน น่าจะยังทัน” โจวเสี่ยวตัดบทเกาหลิง

“เธอเก่งจัง รู้เยอะขนาดนี้” เกาหลิงทำหน้าเลื่อมใส

กลอกตามองบน เรื่องแบบนี้ใครๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นแหละยะ

สี่สาวยกโขยงมาที่ร้านขายยา แต่ละคนมองหน้ากันเลี๊ยกๆ ไม่มีใครกล้าเข้าไปถามเรื่องยาที่จะซื้อที่เคาน์เตอร์

“ทำไงดี ฉันไม่กล้าเข้าไปถาม” เกาหลิงพูดด้วยความกระวนกระวาย พลังกัตรีมฝีปาก

“ไม่กล้าไปถาม แต่กล้าทำเนี่ยนะ!” เสี่ยวลู่พูดอย่างเคื่องๆ

เกาหลิงหันไปมองโจวเสี่ยว ขอร้องละ อย่ามาทำตลกหามาฉันทันทีแบบนั้นได้มั๊ย สวรรค์ ฉันทำเวรทำกรรมอะไรมาเนี่ย ทำไมต้องมาตกที่ฉันด้วย

“อย่าดูเธอสิ ฉันไปถามให้ก็ได้” โจวเสี่ยวพูดกับเสี่ยวลู่ ใจอ่อนเกินไปก็น่ากลุ้มจริงๆ

โจวเสี่ยวเดินไปที่เคาน์เตอร์ช้าๆ มือเริ่มมีเหงื่อออก

เธอยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ ด้านหน้าคือหญิงวัยกลางคน “ป้าคะ ถามหน่อยค่ะ มี เอ๋อ...”

“เธอมาทำอะไรที่นี่ ไม่สบายเหรอ” เสียงคุ้นเคยดังขึ้น โจวเสี่ยวสะดุ้งโหยง พระเจ้าขา ทำให้หนูหายไปจากที่นี่ที่...เธอหันกลับไปมองหาเหล่ารูมเมต แต่พวกเธอเผ่นหายไปกับหมดแล้ว ช่างเป็นเพื่อนที่ดีจากเอาตัวรอดเมื่อภัยมาจริงๆ

จ้าวฟั่นโจวมาหยุดอยู่ตรงหน้าเธอ รอเธอตอบ

“คือว่า ฉันปวดท้อง ก็เลยมาซื้อยา” โจวเสี่ยวยิ้มเจื่อน

“ปวดท้อง?” เธอคงไม่รู้ตัวสินะ เวลาที่เธอพูดโกหกจะเริ่มยิ้มเจื่อนแบบร้อนตัว

“เดี๋ยวฉันไปหาหมอเป็นเพื่อนเธอเอง อย่าซื้อยาส่งเดช” จ้าวฟันโจวเดินมา
จูงมือเธอ “ทำไมเหวี่ยงเติมมือแบบนี้”

“ปวดท้อง ปวดมากเลย” ยังคงยิ้มเจื่อนอยู่

“ปวดท้องแล้วทำไมไม่โทร.หาฉัน” น้ำเสียงเขาเริ่มคุกรุ่นพร้อมปะทุ แะแล้ว
ใครบางคนกำลังจะไม่โหดแล้ว อย่าเพิ่งทำท่ายเขาจะดีกว่า

“นายรอนันแป้นนะ” โจวเสี่ยวผละจากมือเขาแล้ววิ่งออกไปหาพวกชุมนุมเม
สามคนนั้นหลบอยู่ตรงประตูพลางชะโงกหน้ามองเข้ามาในร้านอย่างระแวงระวัง

“บอกจ้าวฟันโจวได้มั้ย” เธอถามเถาหลิง “แล้วค่อยให้เขาช่วยซื้อให้”

“เขาจะยอมเหรอ” เถาหลิงลังเลเล็กน้อย

“น่าจะนะ” โจวเสี่ยวพูด ความจริงแล้วเธอก็ไม่รู้ว่าจะพูดกับเขาอย่างไร
เหมือนกัน

“ก็ได้” เถาหลิงทำหน้าที่แบบยอมทุ่มสุดตัว มีความกล้าแบบนี้แต่ดันไป
ซื้อเองไม่ได้เสียนะ โจวเสี่ยวคำรามในใจ

โจวเสี่ยวรีบวิ่งเข้าไปหาจ้าวฟันโจวที่ยืนอยู่ทันที ลากเขาไปอีกมุมหนึ่ง

“หืม?”

“นายรู้จักเถาหลิงไหม้” เขาพยักหน้ารอเธอพูดต่อ “เธอกับแฟนทำ...
เรื่องนั้นกัน”

เขาไม่ได้แสดงสีหน้าอะไร เพียงแค่พยักพยิตให้เธอเล่าต่อให้จบ

“เราไม่กล้าเข้าไปถามที่เคาน์เตอร์เรื่องยานั้นนะ ดังนั้น...” เธอแอบชำเลือง
มองเขา เอ่อ...เขาไม่แสดงสีหน้าอะไร “นายช่วยไปซื้อให้เธอหน่อยได้มั้ย” พูด
จบก็ก้มหน้ามองปลายเท้าตัวเองด้วยความรู้สึกผิด

“แฟนเขาล่ะ” จ้าวฟันโจวถามเพียงเท่านี้ น้ำเสียงไร้อารมณ์เช่นกัน

“ไม่รู้” เธอกระตุกแขนเสื้อเขา “ได้มั้ยอะ”

เขาถลึงตาใส่เธอทีหนึ่ง “ออกไปรอข้างนอก”

โจวเสี่ยวโล่งอกทันที รีบวิ่งออกไปหาชุมนุมเมที่อยู่ข้างนอก พวกเธอมอง
เขาเดินไปที่เคาน์เตอร์จากที่ไกลๆ เห็นเขาก็หันหน้า ดูเหมือนคุ้นบ้ำร้านขายยา
จะพูดอะไรบางอย่าง จากนั้นเขาก็จ่ายเงินแล้วหยิบยามา

“แฟนเธอนี่หล่อชะมัด” อยู่ๆ เถาหลังก็พูดขึ้นมา
เลี้ยวลู่วิ่งดูหน้าคนที่ “ใครก็ไม่หล่อเท่าแฟนได้รับความรับผิดชอบของเธอ
หรอกยะ”

โจวเสี่ยวผิงลุกเสียวลู่วิ่ง “ปากเธออย่าให้มันหยานนัก”
“เหอะ!” เสียวลู่วิ่งไม่เห็นด้วยเอามากๆ

สิบนาทีผ่านไปเขาก็ออกมา โยนกล่องยาให้เธอแล้วเดินตรงดิ่งไปข้างหน้าคนที่
หน้าอายชะมัด คุณป้าร้านขายยาเอาแต่บ่นว่าอย่าเอาสบายนี่แล้วให้แฟน
กินยา กินยามากไปจะไม่ดีต่อร่างกาย...

โจวเสี่ยวผิงพาให้ร่มเมฆแล้วรีบตามไปทันที เป็นฝ่ายจูงมือเขา หน้าบูดจิ้ง...
หน้าเน่าในคลองยังไม่บูดแบบนี้เลยนะ...

“จริงสิ เมื่อก่อนไปซื้ออะไรที่ร้านขายยาเธอ” โจวเสี่ยวผิงขึ้นทันทีที่
นึกขึ้นได้

“ยังจำได้อยู่เธอว่าต้องเป็นห่วงฉันนะ”

อย่าพูดแทงใจดำแบบนี้สิ แหม... “อย่าพูดอย่างงั้นสิ ฉันนี่เป็นห่วง
นายที่สุดเลย บอกฉันหน่อยนะ” เธอแกว่งมือเขาไปมา

“ซื้อพลาสติกเธอรึยา” เขาตอบเสียงนิ่ง

“นายบาดเจ็บตรงไหนเธอ เลือดออกที่ไหน” โจวเสี่ยวผิงหุ้มเท้าพร้อมกับ
มองเขาด้วยความกังวล

“เปล่าหรอก พลาสติกที่พกไว้ในกระเป๋าเงินหมด พอดีเดินผ่านร้าน
ขายยากี่เลยแวะซื้อ” ความจริงเขาเดินผ่านมาเห็นพวกเธอทำลับๆ ล่อๆ ตรงร้าน
ขายยาต่างหากถึงได้เดินเข้าไปดู

“พวกเธอบอกว่านายหล่อมาก ฉันนี่ยึดเลยละ” โจวเสี่ยวผิงพูดเอะใจ

“ประหลาด” เขายังทำท่าไม่แยแส กวนบาทานักนะ!

“ฉันก็คิดว่านายหล่อมากเหมือนกัน รักนายจัง...ทำไงดี”

มุมปากของเขายกขึ้นเล็กน้อย แต่ก็ยังพูดอย่างเคื่องๆ “ประหลาด”
ไม่เห็นประหลาดสักหน่อย ไซ้ที่สุดเลยต่างหาก

“ก็ได้ ประหลาดก็ประหลาด เราไปกินข้าวกันเถอะ ฉันยังไม่ได้กินมื้อเช้าเลย หัวจิ้ง” พ่อคนปากแข็ง พี่สาวไม่หุ้มหุ้มกับนายหอรกนะ

“สายพานนี้แล้วยังไม่กินข้าวอีก ถ้าตอนเช้าไม่มีเรียนเธอก็จะนอนถึงเที่ยงเลยไหม้ย ฉันโทร.หาเธอตอนเช้า เธอก็ปิดเครื่องใส่อีก” ตานี้เป็นนักคำนวณเทพรีโงอี อะไรๆ ก็รู้ไปหมด ถ้าไม่ปิดเครื่องก็ต้องถูกปลุกตื่นเพราะเสียงโทรศัพท์จากเขา

“เปล่าละ เราไปกินข้าวกันเถอะ หัวจะตายอยู่แล้ว นายนี้จู้จี้จิ้ง” เธอพูดหยอก

“จะกินอะไร”

เธอถอนหายใจด้วยความโล่งอก ในที่สุดก็ผ่านด่านลัทธิ เขาเหมือนพยัคฆ์ร้ายศูนย์ศูนย์เจ็ดเลย เธอยิ้มร่ากับดอกไม้บาน “ไปกินเกี้ยวหนึ่งตรงประตู ฉันอยากกินไส้กุยช่าย”

เขาคิดอยู่ครู่หนึ่ง “ห้ามกินไส้กุยช่าย”

“ทำไม”

“เดี๋ยวปากเหม็น”

“ปากฉันเหม็น แต่ปากนายไม่ได้เหม็นสักหน่อย นายจะห่วงอะไรกันหนา”

“ก็คนที่จูบเธอคือฉัน ไม่ใช่เธอนี่”

...พูดแบบนี้ก็มีเหตุผลอยู่

จ้าวฟันโจวกับโจวเสี่ยวพบรักกันที่หอสมุดเหมือนนักศึกษาทั่วไป

บ่ายวันหนึ่งที่แดดเจิดจ้า จ้าวฟันโจวกำลังเรียนด้วยตัวเองอยู่ในหอสมุด เขาชอบเลือกที่นั่งริมหน้าต่างตรงที่มีกระจกยาวจดพื้น มองแสงแดดนอกหน้าต่างที่ส่องลอดไปไม่ลงมากะทบพื้นคอนกรีตจนเป็นแสงเงาฉายพร้อย อ่านหนังสือดื่มชา มีความสุขเงียบๆ กับตัวเอง แต่ไม่นานความสุขนี้ก็ถูกนักศึกษาสาวสองคนทำลาย โต๊ะตรงข้ามมีนักศึกษาหญิงนั่งอยู่สองคน เป็นคู่ที่ดูต่างกันมาก คนหนึ่งผอมสูง หน้าตาสวย อีกคนเจ้าเนื้อ ตัวเล็กๆ หน้าตาแก่นแก้ว...แก่นแก้ว? เขาก็ไม่รู้ทำไมคำนี้ถึงผุดขึ้นมาในหัว เรื่องที่เกิดขึ้นต่อนั้นทำให้เขารู้สึกว่า

สัมผัสที่หกของตัวเองแม่นยำจริง ๆ

จ้าวฟันโจวก็ม้วนหน้าอ่านหนังสืออีกครั้ง กรอบแกรบ...กรอบแกรบ...เสียง
ถุงพลาสติก จ๊อก ๆ...จ๊อก ๆ...เสียงเทน้ำ ปึก...ปึก...เสียงหมุนปากกา ต่อให้
เขาเป็นคนอารมณ์ดีแค่ไหนก็มิได้ เขาเงยหน้าขึ้นจ้องผู้หญิงตัวเล็กคนนั้น
อยู่นาน แต่แล้วก็รู้สึกใจแปรวนิด ๆ เพราะอีกฝ่ายไม่มองเขาเลยด้วยซ้ำ ต่อให้
เขาจ้องไปครึ่งวันก็เปล่าประโยชน์อยู่ดี แต่ผู้หญิงตัวสูงที่อยู่ข้าง ๆ สังเกตเห็น
จึงเอ่ยออกทองเพื่อน กระซิบว่า “เสียงดังกวนคนอื่นแล้ว” เธอเงยหน้าขึ้นมอง
มาทางจ้าวฟันโจวพร้อมกับยิ้มอย่างขอโทษขอโพยเล็กน้อย จากนั้นก็ก้มหน้า
อ่านหนังสือเงียบ ๆ ส่วนจ้าวฟันโจวก็ก้มหน้าอ่านหนังสือต่อเช่นกัน แต่บังเอิญ
เหลือบไปเห็นเธอแอบทำหน้าทะเล้นใส่เขาเสียก่อน เขาทั้งเคืองและขำนิด ๆ
คนอะไรเนี่ย!

เงียบไปได้สักพัก ทันใดนั้นมีเสียงดังปัง เขาเงยหน้าขึ้นมองทันที
เห็นผู้หญิงคนนั้นเก็บของบนโต๊ะด้วยความสับสนเพราะชนถ้วยน้ำหก เอ้อ...
เห็นที่ป้ายวันนี้คงพังซะแล้ว เขาล้วงกระดานทิชชูมาท่อนึงแล้วยื่นให้ ผู้หญิง
คนนั้นรับไปพร้อมกับยิ้มให้เขาด้วยความขอบคุณ จากนั้นก็เอาไปวางซับน้ำ
ที่ไหลกระจายทั่วโต๊ะ หลังจากเก็บของเสร็จเธอก็พุบลงกับโต๊ะทันที แถมไหล่
ยังสั่นไม่หยุด จ้าวฟันโจวตกใจ คงไม่ใช่ว่าร้องไห้เพราะเรื่องนี้หรอกนะ พอเธอ
เงยหน้าขึ้นเขาจึงพบว่าดวงตาเธอมีน้ำตาคลอ รอยยิ้มเคลื่อนไหวไปหน้า เหมือน
กำลังกลั้นหัวเราะอย่างหนัก มีอะไรน่าขำนักหนา

และเป็นไปตามคาด ตลอดทั้งบ่ายเขาเฝ้าแต่มองเธอที่อยู่ตรงข้าม เดี่ยว
ทำนั่นตก ทำนี่หล่นไม่หยุด เดี่ยวก็ลุกไปเข้าห้องน้ำ ไปยืมหนังสือ ไปกรอกน้ำ
ทุกครั้งก็เธอทำอะไรเสียงดังขึ้นมา ก็มักจะกวาดตามองไปรอบด้านด้วยความรู้สึ
กผิด จากนั้นก็ก้มหน้าอ่านหนังสือเงียบ ๆ สิบนาที

“ฟันโจว เย็นนี้ไปกินข้าวด้วยกันมั๊ย จย่าอีฉุน” เสียงโทรทัศน์สั่นเบา ๆ
ครู่หนึ่ง เขาหยิบมันขึ้นมาอ่าน ขณะเดียวกันก็ได้ยินเสียงยายตัวเล็กนั้นกระซิบ
กับเพื่อนของเธอว่า “เสียงสั่นเหมือนเสียงตดเลย” เพื่อนคนนั้นผลักเธอที่หนึ่ง
จากนั้นทั้งสองก็ปิดปากหัวเราะคิกคัก

‘ได้ เจอกันที่หน้าโรงอาหาร’ เขาตอบข้อความกลับ จากนั้นก็เก็บของเตรียมจากไป ก่อนจะไปยังเหลื้อมองผู้หญิงคนนั้นแวบหนึ่ง เธอก็มหันทำทางตั้งอกตั้งใจมาก ไม่ได้ใส่ใจเขาแม้แต่นิด

ตอนเจอจ้าวอีฉุนที่ประตูโรงอาหาร เธอพูดยิ้มๆ ว่า “นายตั้งใจเรียนแบบนี้ทุกวันจนกลายเป็นเด็กเนิร์ดไปแล้ว อ่าน วิเคราะห์การลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ที่ให้ยืมคราวก่อนจบแล้วหรือ” เขาจึงเพิ่งนึกได้ว่าตลอดทั้งปายเขาเอาแต่มองผู้หญิงที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามจนแทบไม่ได้อ่านหนังสือเลย จากนั้นก็ยิ้มพลางล่าหน้า

สองวันผ่านไป ที่ศูนย์ภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัย จ้าวฟั่นโจวเห็นเธอกำลังคุยกับชาวต่างชาติคนหนึ่งอย่างหน้าชื่นตาบาน ยายตัวเล็กนี่เวลานี้อยู่กับชาวต่างชาติแล้วดูตลกมาก ดูเหมือนเธอมักจะอยู่กับคนตัวสูงๆ ตลอดเลย

อยู่ๆ เธอก็หันมาราวกับสัมผัสได้ว่าเขามองอยู่ แต่เธอกลับกวาดตามองไปทั่วห้องเรียนรอบหนึ่ง จากนั้นก็หันกลับไปพูดกับชาวต่างชาติคนนั้นต่อ จ้าวฟั่นโจวรู้สึกผิดหัวงิดๆ เขาไม่ได้หลงตัวเองถึงขั้นคิดว่าเธอต้องจำเขาได้แต่ไม่เจอกันแค่สองวัน สองวันก่อน เขาต้องทนเสียงรบกวนของเธอตลอดทั้งปาย แถมเธอยังทำหน้าที่เล่นใส่เขา แล้วเขายังยื่นทิชชูให้เธอด้วย ตอนนั้นแม้แต่จะหยุดสายตาก็เขาลึกสองวินาทีก็ยังไม่มีความเข้าใจ นี่ฉันไม่มีจุดเด่นอะไรให้จดจำขนาดนี้เลยหรือ

ช่างเป็นปรากฏการณ์ที่น่าแปลกจริง ๆ เวลาที่เราสนใจใครสักคน ก็ดูเหมือนว่าเรามักจะเจอคนคนนั้นโดยบังเอิญเสมอ

มหาวิทยาลัยใหญ่ขนาดนี้ แต่เขาเหมือนจะเจอเธออยู่บ่อยๆ ที่โรงอาหารเธอนั่งกินข้าวอยู่ที่โต๊ะข้างหน้าต่างด้านซ้ายมือ ที่หอสมุด เธอต่อแถวรอคืนหนังสืออยู่ข้างหน้าเขาเป็นคนที่สามพอดี ที่แผงขายหนังสือ เธอก็กินพลิกหน้านิตยสารอยู่ข้างๆ เขา ที่ซูเปอร์มาร์เก็ต เธอเข็นรถผ่านเขาไป...สิ่งที่ยังทำให้เขารู้สึกห่อเหี่ยวก็คือ เธอไม่เคยรับรู้ถึงการมีตัวตนของเขาเลย อย่างน้อยเขาก็เห็นว่าเป็นคนหน้าตาดี ตั้งแต่เลิกจนโตได้รับจดหมายรักมาไม่น้อย แต่ทำไมพออยู่ต่อหน้าเธอถึงเป็นแค่คนเดินผ่านนะ